

het verhaal van de motor en de woestijn



Steven Vlaeyen

Eens was er een groep jonge mensen, die zeer hecht aan elkaar hing. Ze hadden elkaar leren kennen langs velerlei kanalen. Sommigen waren al vrienden, anderen kwamen er pas later bij, toen het bier reeds velerlei gestroomd had.

Het was de spontane drang tot organiseren en creëren die hen had samengebracht, de spontane drang een gitaar aan het zingen te brengen, of een bus verf te doen stuiven. Velerlei waren hun activiteiten samen.

Soms waren ze gewoon op weg, gewoon doelloos, voor het avontuur, voor de lol, voor het geronk van hun motors. Ze stoven dan de landwegjes af, en hielden her en der halt om hun bezwete leren vesten even te ruilen voor de ondergrondse koelte van een fris biertje. Dan stoven ze er weer vanonder, na wat gebabbel en wat gekscheren, na deze of gene landelijke drinkgelegenheid weer te hebben gesponsord. Dan reden ze verder, door berg en dal, en vele horizonten verder, om de weg te voelen, het stijgen het dalen, het liggen welhaast in elke bocht.

Het was een liefdesavontuur op zichzelf, deze bende en hun liefde voor de weg, de manier waarop ze hun motoren oppoetsten even voor ze ermee gingen rijden, voor de weg hen alweer riep, en ze allen eensgezind antwoorden, dat de motoren moesten brullen, het bier moest stromen, en de weg moest hen altijd genadig zijn.

Sommigen zouden zeggen dat ze wild waren, dat is omdat ze vele grenzen overbrugden die andere mensen maar als een onbereikbare horizont zagen. Ze hielden van avontuur en ze hielden van elkaar. Ze hielden ook van kunst, en waren actieve scheppers op dit gebied.

Ralf was de zanger van hun kleine rockband, Elsie was zijn vriendin en speelde de hoofdgitaar, altijd aan zijn zij. Als ze op tocht waren zat ze steevast bij hem achterop de motor, als ze niet met haar eigen motor reed, en ze waren een zeer geliefd koppel, ze waren het hoofd van de bende, de alfa-leiders van de roedel.

Iedereen hield van hen, van Ralfs brede glimlach als hij weer eens deze of gene grap bedacht, of als hij zo hartelijk moest lachen om een grap die een ander maakte, of om een hond misschien, die gekke kuren vertoonde. Ralf was een uiterst positief persoon, luidruchtig, nooit verlegen, altijd vriendelijk, behulpzaam, geïnteresseerd.

Elsie was zijn vaste vriendin. Ze hadden elkaar uiteindelijk gekust, na nog niet zoveel pinten te hebben gedronken. Elk hadden ze daar zeer veel zin in gehad, en het was al weken geweest dat hun glimlach steeds weer in het gezelschap de ander vond, en uiteindelijk hadden ze langs hun glimlach dan elkaar gevonden.

Wie zal zeggen welke roerselen door het bloed snellen als de gitaren zingen en de drums dansen, wie zal zeggen welke gevoelens de lichten in beweging zetten als de show bezig is. Wie zal zeggen tot welke dromen beiden waren gedreven langsheen de langzame wegen van hun samenkomen. Elk droomde van de ander, en het was een droom die uitkwam toen de droom dan uitkwam, en hun lichamen eindelijk elkaar bereikten in die eerste aanraking van hun lippen.

De horizont opende zich, elke motor glom een seconde van geluk, en de toekomst leek alleen nog maar belofte, de zon zou voor eeuwig schijnen, het bier zou eeuwig stromen, en de weg zou nooit ophouden, nooit zou de weg ophouden, daar zorgde de liefde wel voor, en het gezang, en desnoods liet iemand nog een hoge noot zingen uit de onderste snaar van zijn laatste elektrische gitaar, maar bejubeld en bezegend, leek dit koppel alle grenzen te laten smelten.

Liefde kon echt zijn, vond de groep, en rocken, en leven, en dansen, en daarin het geluk zelf zijn zo schitterend als de zee soms of een meer dat zich koestert onder de vreugde van de zomerzon.

De andere leden van de groep waren alle de sympathie zelve. Elk waren ze super levendig en enthousiast, en vol van grappen en geluk. Het was een groep die de geschiedenis in ging als een uitzonderlijke verzameling beste vrienden. Ze vertrouwden elkaar, en als het eens wat moeilijk ging, links of rechts, dan waren de vrienden er altijd om de boel wat op te luisteren, om een steunend woord te bieden, een luisterend oor, een lach en een schouderklop.

Samen konden ze de wereld aan, en het was zeker dat de wereld veel te klein was voor deze groep jonge mensen. De wereld was voor hen hetgeen ze uitdaagden. Daarin niet roekeloos of stom, maar met klasse, en kunde.

Kristof had leren drummen een tijdje terug, en had ontdekt dat hij een natuurtalent was. Na geen tijd imiteerde hij alle drumlijntjes uit zijn favoriete groepen en nummers, en als je hem vroeg een lijntje te spelen bij dit of dat ritme, dan toverde hij steevast de tofste deuntjes uit zijn stokken. Er waren ook voor hem geen grenzen, hij kende zijn drum als zichzelf, en niets van ritme of slagwerk was hem vreemd.

Dana was ook een gitariste. Zij speelde basgitaar of gewone gitaar, al naargelang dit of dat nummer dat ze oefenden dat het beste kon gebruiken.

Een kleine muziekgroep, zanger, twee gitaren en een drum, waren ze aangevuld met Frank, die occasioneel wat toetsenwerk neerzette. Frank was een tovenaars met toetsen, hij speelde vlot en makkelijk alle tonen en ladders, en had geen enkele moeite zijn oorspronkelijke opleiding klassieke piano om te vormen tot een stijl die niets dan pure rock was, harde, luide rock, met soms een gevoelig moment, maar altijd weer de uitdaging zelf.

Behalve de muzikanten bestond de groep motorfans ook uit vrienden natuurlijk en vriendinnen, die niet liever deden dan meerijden, feesten, zingen en joelen als het op een optreden neerkwam, of als er gewoon een tochtje werd gereden of een drankgelegenheid bezocht.

Al met al waren ze met zo'n tien tot vijftien jonge mensen, allen des te wilder, des te ongeremder, des te grenzelozer. Zoals ik al zei, de wereld was te klein, en ze waren constant bezig te onderzoeken of er nu eigenlijk grenzen waren aan de werkelijkheid. Tot nu toe hadden ze er weinig gevonden.

Sommige mensen keken soms een beetje raar naar hen, omwille van hun kledingsstijl misschien, misschien omwille van de lengte van hun haar. De jongens hadden soms langer haar dan de meisjes, die het soms stelden met een sympathieke hanenkam op hun hoofdje, al dan niet meer of min in het groen of in het rood gekleurd.

De wereld had namen voor hen, punkers, hardrockers, soms zelfs noemde men hen tuig, ongedierte, maar dat was een houding waar zij zelf boven stonden. Het was niet zo dat zij het voor iedereen hadden, maar ze waren ook niet tegen iemand gekant. Hun aard was nu eenmaal hun aard, wat ruiger te zijn misschien, wat gekker, maar wie hen kende zal voor zijn leven getuigen dat zij niets dan liefde waren, niets dan engeltjes voor elkaar, en dat zij zeker geen smaad verdienden.

Soms was de wereld nu eenmaal een piratenschip, en schepen rocken, schepen dansen, schepen zingen vonden zij. Alles bewoog, steeds maar was het feest, stak iemand wel een pint in de lucht, sloeg met zijn hoofd naar achteren en voren om zijn instemming met de muziek te uiten, riep iemand van geluk of danste iemand verleidelijk met nog een pintje in de hand, rockend alsof er aan het leven dan geen einde kwam.

Een einde kenden ze niet, de wereld was een grap, hoogstens bedoeld als verwaarloosbaar publiek, en al wat ze zagen en kenden was elkaar.

Op hete zomerdagen hielden ze barbecue bij Dana thuis, en dan was heel de groep niet meer dan een groep leeuwen die lagen te bakken in de zon. Uit solidariteit met het vlees op de rooster, bakten ze dan maar allemaal mee. Sommigen iets te warm uitgedost in hun leren outfit, sommigen wat comfortabeler in hun jeans, enkel verhit wat hun zware boots betrof. Leder was een warme aangelegenheid, en leder daar hielden ze van. De zadels van hun motors, hun broeken, vesten, schoeisel.

Ook de hitte was geen uitdaging. Dan sprongen ze weer in hun ondergoed het kleine opblaaszwembadje in, en riepen, en joelden als de gekste bende. Want er waren geen grenzen, en het was best ok een beetje luidruchtiger te zijn.

Leven was leven, en leven was niet stil, leven was luid, wijds en open. Allen waren ze graag grenzeloos, gek, uitbundig en om de gekste grappen haalden ze uit. Soms waren ze ook stil, maar dat was eerder uitzonderlijk. Stilte was nergens voor nodig, stemmen klonken en lichamen bewogen nu eenmaal. Daarom was het leven beweging en geluid.

De liefste groep waren ze, de tofste makkers.

Sommigen maakten dus muziek, een kleine rockband die toch af en toe een optreden mocht verzorgen, op een klein festivalletje of op een feest ergens in een zaal. Steevast lieten ze het publiek dansen, wild worden, uit zijn dak gaan. Er waren geen grenzen, dat was hun motto, dat was hun muziek, dat was hun beweging. Word wild, wild zijn is genezing.

Spontaniteit, openheid, dat waren maar hun motto's. En de liefde die het met elke lach toch altijd weer was.

Niemand had meer geluk dan zij, en het was waarlijk een voorrecht deel uit te maken van zo een hechte positieve groep, waarin iedereen altijd voor iedereen opkwam, en waar het er best eens wat steviger tegenaan mocht gaan, zonder angst voor breuken.

Op een dag waren ze aan het rusten, langs een landelijke weg, in het cafeetje aan de windmolen. Ze hadden zich buiten gezet, op het terras, waar ze het prachtige heuvellandschap konden bewonderen, en rusten uit van weer enkele kilometers baan trekken met de motor. Het bier schuimde en ze zaten er ontspannen bij. Lilianne besprak met Peter hun laatste graffiti-tentoonstelling. Ze hadden een klein project gedaan met een expositie van hun visuele kunst.

In een soort parkeerplaats hadden ze allemaal panelen neergezet, die ze hadden bespoten met verf, zo doende een vorm van kunst, chaos en harmonie uittekenend die misschien experimenteel was, maar zeker esthetisch en best vernieuwend. De panelen waren tentoongesteld, en konden worden gekocht op de tentoonstelling zelf.

Als extra speelde de groep op geregelde tijdstippen een nummer uit hun repertoire om de gebeurtenis muzikaal op te luisteren.

Ze hadden twee panelen verkocht voor een paar honderd euro, en daarmee vierden ze dan weer het succes van de tentoonstelling met een motortocht doorheen het vertrouwde landschap, en met een pintje hier en een pintje daar.

Het was zeker dat deze groep geen luie bende was zonder zin voor initiatief. Iedereen zat altijd vol leven, en met alle talent die in de groep aanwezig was verenigd, konden ze toch af en toe voor wat publiek zorgen, wat applaus en bewondering, en occasioneel dus ook een kleine verkoop ertussen.

Iedereen was prima in z'n nopjes.

Op een dag waren ze gaan rijden in een streek die wel heel heuvelig was, met diepe en steile hellingen soms naast de weg. Toch hielden ze erg van deze streek, omdat er zoveel bossen waren, zoveel bomen, gebladerte en schaduw, en een rit door de boswegen in de avond schonk hen altijd veel genot. Als er dan nog een charmant hotelletje te vinden was, waar ze de nacht konden doorbrengen, was hun gevoel voor de mysteries en ontdekkingen van de weg helemaal gevierd.

Met een lekker nummer op hun motorradio vertrokken ze dan 's anderendaags 's ochtends weer op naar de volgende bestemming, als de wielen maar rolden en het koetwerk glom. Zo een bende, zo een bende uit de duizend.

Het was in een ongelukkige bocht dat Elsie's motor een klapband kreeg achteraan, net toen ze ongeveer halweg de bocht was. Had het landschap anders geweest, het ware misschien nog zo geen catastrofe geweest, maar nu ging ze helemaal onderuit, en tuimelde de steile helling af aan de buitenkant van de bocht. De motor moet haar tijdens de valpartij dodelijk geraakt hebben, want haar nek was gebroken tijdens de val, hetzij door de motor, hetzij door de bomen, maar plots was er geen Elsie meer.

Wat er wel was plots was een doodskist, en een begrafenis.

En vijtien hardrockers die niet wisten waar ze met hun verdriet moesten blijven.

De band zou nooit meer spelen, al trachtte iedereen wel nog te communiceren. Het hart van de groep was eruit gesneden, als door de wreedste duivel. Elsie en Ralf, hoofdgitariste en zanger, alfa's van de roedel, het koppel waarin alle geluk en echtheid waren gesymboliseerd, waren plots niet meer.

Ralf was er nog, maar ergens was hij er sindsdien ook niet meer. Hij staarde voor zich, hij wreef over het glimmend koetswerk van zijn motor, maar alle blinken en knipogen van de zon waren hem plots vergaan, als de lach van zijn geliefde.

Duisternis, zwoer hij, voor eeuwig duisternis. Er zal geen licht meer zijn, alle licht lag in haar ogen en die waren nu voor eeuwig gesloten, diep gesloten en begraven. Daarmee was alle licht begraven, en over de aarde, over zijn wereld, heerste alleen nog zwart, duisternis.

De groep trachtte nog, maar als ze samen waren, en trachtten de boel weer op gang te krijgen, was er altijd maar het respect voor de wonde. Er restte de groep niets dan stilte. Eerbied. Ruimte. Stilte.

Lachen leek godslastering, en er was niets meer om om te lachen.

Uit respect bleven ze voortaan uit elkanders buurt, en als de groep een lichaam was geweest, dan was het alsof er een pijl geland was, een dodelijke giftige pijl in het hart van de groep.

De klapband had de groep gedood.

Nu kan je zeggen dat ze toch meer veerkracht hadden moeten gehad hebben, zo elk met hun enthousiasme en talenten, maar lachen leek gewoon ongepast, en als ze niet konden lachen, konden ze alleen maar stil zijn. Ze vroegen zich af hoe ze zich moesten houden, hoe ze zich moesten gedragen.

Het werd een begrafenis voor altijd.

Het hart was doorboord, vergiftigd, eruit gesneden. Het liet de groep maar levenloos.

De gitaren bleven stil, de drumstokken lagen bewegingloos terzijde. De groep zou nooit meer spelen, elke beweging deed zeer, elke poging tot aanraken was te hard. Het beste was alles maar met rust te laten.

De lach was het probleem geworden, de uitgelatenheid, de spontane kloep op de schouder. Elk gebaar van geluk leek plotseling ongepast. De leden van de groep wisten niet welke houding aan te nemen als ze samen kwamen, en dus kwamen ze maar niet meer samen.

Soms ging de ene nog wel met de andere om, maar dat waren maar kleine groepjes meer, van twee, hooguit drie, die soms nog met elkander omgang vonden. Maar nooit meer was de groep de groep.

Sinds het ongeval van Elsie was er een stilte neergedaald, als een vloek, een teruggetrokkenheid en een bedeesdheid, die normaalgezien niet de gewoonte was van de groep, in tegendeel. Het ongeval en de begrafenis had de stemming van de groep gewoonweg omgedraaid.

Daarom, zeggen sommigen, die nu hun haar gekort hebben en deftige kleding dragen, die hun muziek hebben begraven in stoffige kartonnen ergens op een zolder of in een garage, sommigen, die nog slechts halfverdoofd halfzwijgend in hun nimmer meer gevulde glazen kijken, zeggen dat ergens in de heetste woestijn der eenzaamheid en vergaan, een motor nog ligt te roesten.

Op de flank van de motor spreidt een arend nog trots zijn vleugels, maar het beeld is reeds aangetast door ijzervretende microben en bacteriën, die vreten aan de kleur, vreten aan de vorm, vreten aan het karkas van wat ooit een sappige rit was. Ergens ligt een motor te roesten in de woestijn van eenzaamheid, en men zegt soms, dat er twee motoren liggen, één van Elsie, de ander van Ralf.

Ralf heeft nooit meer gezongen, Ralf werd stil, Ralf lachtte niet meer, Ralf trok zich terug in zichzelf.

Men zegt dat er twee motors liggen in de woestijn van de eenzaamheid, ééntje ligt neer, geveld, de ander staat recht, maar staat te roesten even goed. En van de twee motors gaat slechts één voetspoor uit, dat van de zanger, de alfa-man, die zijn rijdier voor eeuwig naast het hare heeft afgelegd, nog levend al reeds gestorven, dood, en levend dood is ook het spoor dat regelrecht in de verlorenheid van de woestijn trekt.

Na al die jaren nu, kan je het nog vragen, aan eenieder die toen zong en schilderde en reed, na al die jaren kan je het vragen aan elkeen van hen, je kan hen vragen naar Elsie, of naar Ralf, en dan krijg je een diepe zucht te horen, en dan zeggen ze niets, en staan op.

En als je door hun ogen kijken zou, dan zou je een motor zien, met een arend aangetast door de getijden van verval, en elkeen droomt soms van de motor in de woestijn, elkeen droomt soms van het graf van de groep, elkeen denkt soms nog aan toen het hart nog levend was en zingend en zo sterk, zo sterk dat er geen grenzen waren die het kende.

En elkeen gaat gestorven, in elkeen leeft de dood nog voort. De stilte van die mensen, is een heel verhaal, het is misschien wel een legende, de legende van de motor in de woestijn, en het voetspoor van een zanger die plots geen noot meer horen kon, die plots geen lach meer beantwoorden kon, het voetspoor van een man die regelrecht de woestijn in loopt.

En men zegt dat zijn spoor eeuwig verderloopt, doorheen berg en dal, doorheen kilometers en honderden wel duizenden kilometers woestijn. Men zegt dat hij al lang gestorven zijn moest, zo in de hitte zonder iets maar stappend, men zegt dat zijn lichaam het al lang begeven moest hebben. Maar hij is een levende dode, gestorven is hij reeds, en hij stapt eeuwig verder, onstopbaar als altijd, maar nu onstopbaar dood, op zoek naar een lied in de woestijn, op zoek naar daar waar hij haar gitaar nog zingen hoort.

*opgedragen aan
mijn grote liefde
Sofie Van de Wiele
1979 - 2003*